

[Hjortnæs]

Begrundelse

I et svar på to tidligere stillede spørgsmål, nr. S 84 og nr. S 85 1990-91, 2. samling, har statsministeren henvist til den statsretlige litteratur og refereret enkelte afsnit herfra.

Spørgeren kender den teoretiske diskussion. Det, som blev efterlyst i spørgsmålene, og som stadig efterlyses, er statsministerens egen mening, idet spørgeren går ud fra, at statsministeren har gjort sig nogle tanker om de forpligtelser, der hviler på ham i hans egenskab af statsminister.

Svar (7/3 91):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Mine overvejelser adskiller sig ikke fra de synspunkter, som findes i den juridiske litteratur.

Spm. nr. S 276

Til statsministeren (1/3 91) af:

Hjortnæs (S):

»Kan statsministeren oplyse, om der på noget tidspunkt i den periode, statsministeren har ledet regeringsarbejdet, er truffet beslutninger eller givet direktiver, der har deres baggrund i den tilsynspligt, der påhviler statsministeren?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. 275.

Svar (7/3 91):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det ligger i sagens natur, at jeg som statsminister ofte har ført drøftelser med ministre om beslutninger vedrørende de pågældendes embedsområder. Dette har imidlertid ikke haft udgangspunkt i den under spørgsmål nr. S 275 omhandlede tilsynspligt.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 12:

Forespørgsel til kulturministeren [om Det Kgl. Teaters konstruktion og drift på lidt længere sigt].

Af Arne Melchior (CD) m.fl.
(Forespørgslen anmeldt 7/3 91).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 152:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 22/2 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Indfødsretsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 151:

Forslag til lov om ændring af lov om frikommuner.
Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 22/2 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

Først tak til ministeren, fordi han har fulgt opfordringen til at fremsende kommunernes forsøgsansøgninger til ordførerne inden førstebehandlingen.

Lovforslaget ligner meget det lovforslag, der ikke blev færdigbehandlet inden valget i december 1990. Det er selvfølgelig også årsagen til, at der slet ikke har været den samme interesse i pressen og blandt befolkningen for denne genfremsættelse, som der var forud for behandlingen i efteråret.

[Erling Christensen]

Det er heller ikke så meget indholdet i det foreliggende lovforslag, der overrasker, min interesse blev mere fanget af, hvad lovforslaget mangler af forsøgsforslag. I efteråret samlede interessen sig om Bornholms Amtskommunes forsøgsansøgning om begrænsning af sortimentet af lægemidler og også den ansøgning, der ikke var med, vedrørende licitation over lægemidler. Ingen af de to ansøgninger er med nu. Det kunne da være interessant at få at vide, hvorfor de ikke er det. Det undrer mig, at den presse, der var vågen i efteråret, nu sover og ikke følger med i, hvad der sker på frikommune-lovområdet.

I januar måned 1991 modtog vi i Kommunaludvalget et brev fra Fredensborg-Humblebæk Kommune vedrørende en forsøgsansøgning, som var indsendt allerede i 1988. Man søger om som et frikommuneforsøg at etablere et møntvaskeri, da de private vaskerier i kommunen var blevet nedlagt. Som særlig hjælp til ældre og gangbesværede ønskede kommunen mulighed for at stille den service til rådighed på helt normale markedsvilkår på niveau med priserne for vask i nabokommunerne. Hverken fra Hillerød eller Helsingør Handelsstandsforening, som er hørt i sagen, var der indvendinger herimod. Alligevel er ansøgningen ikke imødekømt, uanset at det efter min opfattelse let kunne gøres efter § 21 i frikommune-loven.

Punkt 5 i lovforslaget er nyt. I det sidste lovforslag, nr. L 41, foresloges § 20 fjernet. Her ser vi også det tidligere indhold i § 20 fjernet, ganske logisk. Af det nye indhold fremgår, at frikommuner må finansiere industrihuse til iværksættere 100 pct. Det er en god idé, og denne mulighed kunne let dækkes ind af den nuværende § 21. Men det, der undrer mig mest vedrørende den nye § 20, er, hvorfor kun frikommuner får lov. Hvorfor har regeringen ikke lavet en generel lovgivning, så alle kommuner får denne mulighed? Eksempelvis kunne industriministerens lovforslag om Symbion let have indeholdt også denne mulighed. Hvorfor lave forsøg på områder, hvor vi i øjeblikket er i gang med at lave generel lovgivning?

Dette synspunkt dækker også min opfattelse på de forsøgsforslag, der ligger på miljøministerens område. Mig bekendt arbejder Miljøudvalget med ministerens store miljøpakkeforslag. Hvorfor ikke diskutere de to forsøgsforslag, der ligger her, også på det område?

På skatteministerens område ligger et for mig juridisk interessant problem. Ligningsrådets kompetence skal på et par områder overføres til den kommunale forvaltning. På disse områder har Ligningsrådet delegeret sin kompetence til told- og skatteregionen. Efter de regler, jeg kender, betyder delegation, at ansvaret stadig er hos den myndighed, der er delegeret. Spørgsmålet kan så være: Hvis vi lovgiver om kompetencen, falder Ligningsrådets ansvar så væk? Det må vi finde ud af under udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at forslaget om at nedlægge et amtsprogramråd ser lidt forhastet ud, al den stund det kun har eksisteret i ganske kort tid og erfaringerne med arbejdet er så få og små. Vi synes ikke, det er en god idé.

Når ministeren senere skal svare, vil jeg godt bede ministeren fortælle lidt om planerne for det videre frikommuneforsøgsarbejde, som jo slutter i 1993.

Karen Højte Jensen (KF):

Det foreliggende lovforslag er en genfremstilling med visse ændringer af det forslag, der blev behandlet i efteråret, og som ikke blev færdigbehandlet. På den baggrund skal jeg henvise til, hvad den konservative ordfører dengang fremførte ved førstebehandlingen.

Mejdahl (V):

Siden frikommunetanken slog an og blev realiseret i 1985, har det været en årligt tilbagevendende begivenhed, at der skulle føjes nye forsøgsprojekter til, somme tider endda to i en folketingssamling. Det er indtil nu blevet til cirka 350 frikommuneforsøg i de 30 primærkommuner og 6 amtskommuner, som har frikommunestatus.

I en omstillingstid som den, vi gennemlever, må der nødvendigvis betrædes nye veje. Derfor er frikommuneprojektet et godt og rigtigt projekt, som er med til at bryde stive systemer op og vise nye måder at gøre tingene på. Det er baggrunden for, at vi i Venstre varmt støtter frikommuneideen.

Vi kan støtte, at der gøres forsøg på de 11 nye områder, der her foreslås. Det er jo stort set en genfremstilling af forslaget fra efteråret.

Jeg skal til slut på Venstres vegne udtrykke håbet om, at evalueringen af frikommuneforsøgene til sin tid vil vise, at der gennem forsøgene

[Møjdah]

kan skabes en bedre og smidigere administration på en række områder til gavn for kommunerne og især for borgerne.

Poul Nødgaard (FP):

Fremskridtspartiet er generelt tilhænger af frikommuneforsøget, men kan egentlig ikke forstå, at kun nogle få udvalgte kommuner og amtskommuner kan få godkendt forsøgsordninger. Efter vores opfattelse burde enhver kommune, der får en god idé, kunne få denne bragt til udførelse.

Det er i øvrigt mit indtryk, at en del af de udvalgte frikommuner ikke i særlig høj grad gør brug af at gøre forsøg, og netop dette burde også tilsige, at det burde være muligt for alle kommuner at lave forsøg netop i en tid, hvor ord som omstrukturering og nytænkning anvendes i den kommunale verden som aldrig før. De knappe ressourcer gør det ganske enkelt nødvendigt at nytænke, men dette støder ofte på centralt fastsatte bestemmelser, hvor det er som at skulle igennem en betonmur.

Lad mig eksempelvis nævne land- og byzonenlovens administration i relation til Planstyrelsen. I den kommune, hvor jeg er viceborgmester, træffer vi nu og da en afgørelse om tilladelse til byggeri i det åbne land, men så beder den overflødige amtskommune straks Planstyrelsen om at nedlægge et såkaldt forbud, og det gør Planstyrelsen selvfølgelig pr. automatik.

I går forlød det, at statsministeren vil have gennemført en omfattende regelsanering, men kan man nu også tro på det, når den selv samme statsminister ikke i de otte år, han har siddet ved magten, har gjort ret meget for at gøre det lettere at være dansker, hvilket ellers var statsministerens slogan gennem mange år?

Nu tilbage til indenrigsministerens lovforslag, hvor der er flere gode tiltag, men så sandelig også et par store vildskud. Her vil jeg i særlig grad pege på § 20, ifølge hvilken en kommune kan opføre erhvervsbyggeri og udleje dette til iværksætteren. Af bemærkningerne fremgår ganske vist, at dette skal erstatte den pr. 1. januar 1991 ophævede lov om egnsudviklingsstøtte. Den kamel sluger Fremskridtspartiet ikke uden videre. Hvad ligner det, at en kommune skal opføre industrihuse og udleje disse på markedsvilkår til iværksættere, ydermere uden nogen garanti for, at nogen vil leje det nyopførte byggeri? Hvis iværksættere vil leje sig ind i er-

hvervsbyggeri, kan de blot se sig om efter ledige lokaler i det område, hvor de bor. Noget sådant skal det offentlige ikke blande sig i, og har de hidtil gjort det efter bestemmelserne i egnsudviklingsloven, må forholdet ganske enkelt bringes til ophør.

Under udvalgsarbejdet vil Fremskridtspartiet ud over det her nævnte stille en del andre spørgsmål. Vi er enige i en del af de fremførte forslag, men jeg understreger, at der også er flere, vi ikke er enige i. Det vil jeg som sagt gøre rede for under udvalgsarbejdet.

Fremskridtspartiet vil lægge vægt på, at hovedideen i frikommuneloven bliver, at kommunerne kan administrere deres økonomi på en anden måde og gerne sådan, at tingene ikke alene bliver lettere at administrere, men også billigere for skatteyderne, som efter mange års uhæmmede – og jeg siger uhæmmede – kommunale skattestigninger burde kunne se frem til en lettelse i de kommunale skatter, nu da alle de statslige løfter om store skattelettelser er forsvundet som dug for solen.

Med disse få, men særdeles velmente ord tilsiger jeg Fremskridtspartiets aktive medvirken under udvalgsarbejdet, hvor vi vil søge at trække tingene i den retning, som vi nu engang mener er den rigtige til gavn for det danske samfund.

Lilli Gyldenkilde (SF):

I SF har vi det sådan, at vi egentlig synes, at det er udmærket, at man laver nogle frikommuneforsøg, prøver at evaluere dem og ser, om der skal laves om på reglerne. Det er en god måde at gøre det på.

Vi er ikke altid enige om, hvilke ting der skal lægges ind i disse frikommuneforsøg, og her står vi altså med et lovforslag, hvor vi er enige i nogle af tingene og uenige i andre. Overordnet mener SF, at det på miljøområdet er umådelig vigtigt, at beslutningerne vedrørende godkendelse og tilsyn ikke ligger i den pågældende kommune. Det er et pres for en kommune at skulle godkende og føre tilsyn med særlig forurenende virksomheder, fordi kommunen til hver en tid gerne vil have arbejdspladser. Derfor synes vi, at godkendelse og tilsyn er noget, der skal ligge i et andet led. Det ligger i amtet. Vi har det overordentlig vanskeligt med det punkt og vil modsætte os det her, hvor der er tale om at give mulighed for at lave forsøg.

[Lilli Gyldenkilde]

Der er andre punkter, hvor vi er enige. F.eks. synes vi, det er en god idé, at arbejdsministeren kan få hjemmel til at udvide tilskudsperioden for et ungt menneske, der er kommet godt i gang i et beskæftigelsesprojekt af den ene eller den anden slags, eller til at give løntilskud til en privat virksomhed, hvis man kan se, at den unge måske kommer ud i vanskeligheder, hvis han mister dette arbejde og der ikke umiddelbart er noget andet at få. I disse tilfælde synes vi, det er udmærket, at man kan sige: Vi forlænger perioden, denne unge fyr er i god gænge, vi vil sikre, at han ikke kommer ud på en social deroute igen, hvis det er det, der har været problemet. Det punkt har vi det ikke vanskeligt med, tværtimod, det vil vi gerne være med til.

Så vil vi i øvrigt gerne være med til at lave større forsøg med hensyn til, hvilke muligheder kommunerne har for at sætte beskæftigelse i gang. Der kunne jeg holde en tale helt omvendt af den, vi lige har hørt, for jeg mener faktisk det modsatte. Jeg mener, at man skulle give kommunerne mulighed for bedre beskæftigelsestiltag, end de har i dag. Vi ville meget gerne have, at kommunalfuldmagten ikke var så stram, som den er i dag, men lad os tage den diskussion en anden dag; vi ved jo, at den diskussion ligger lige for.

Jeg skal også sige, at det, at grundejerne pålægges en renholdelsesforpligtelse på visse befærdede veje, så det også omfatter vintervedligeholdelse osv., kan vi såmænd ikke have noget imod. Vi vil gerne være med til at se på disse ting i udvalget.

Der er også nogle ting på socialområdet og på undervisningsområdet, som vi er skeptiske over for. Det fremgår ikke med lysende klarhed, hvilke ændringer der er tale om – eller også er det mig, der ikke rigtig kan forstå det, der står – men det må vi have udredt i udvalgsarbejdet.

Inden for kulturministerens ressort er der igangsat forsøg på forskellige områder, bl.a. inden for fritidsundervisning. Det vil vi gerne arbejde videre med og se på, om der allerede nu kan foretages en evaluering af det for at se, om vi skal gå videre.

Jeg har heller ikke noget imod, at man laver et forsøg vedrørende amtsprogramrådene under kommunikationsministerens område, at hjemmelen dertil gives umiddelbart.

Men jeg kan blive klogere under udvalgsarbejdet, og derfor lægger jeg dette meget løst op og siger, at der er gode ting i lovforslaget, og der er mindre gode ting i det; alt vil afhænge af, hvordan udvalgsarbejdet kommer til at forløbe, og opklaringsarbejdet i forbindelse hermed vil være afgørende for, om SF kan støtte lovforslaget.

Jeg ved godt, at den rent principielle diskussion kan være, at enten må man udlægge beslutningstagningen så tæt på borgerne som overhovedet muligt, eller også skal man bevare den et eller andet sted i vores treleddede system. Men jeg synes ikke, det er så let bare at sige enten-eller. Jeg synes, man er nødt til at gå ind i punkterne og sige, hvor man vil have en total udlægning, og hvor man ikke vil. Det er det, jeg her har givet udtryk for, og vi afventer udvalgsarbejdet, før vi tager endelig stilling.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg med vilje ikke tog ordet »kommunalfuldmagt« med ind i mit indlæg, men det gjorde fru Lilli Gyldenkilde.

Jeg vil gerne sige, for at det kan stå helt klart for fru Lilli Gyldenkilde, at Fremskridtspartiet er ikke tilhænger af, at man skal udvide dette begreb – også den socialdemokratiske ordfører var inde på tanken. Der skal være en skarp adskillelse mellem, hvad det offentlige og det private laver, og jeg mener, at opgaver – og det vil jeg gerne gøre dig opmærksom på med det samme – løses bedst af private arbejdsgivere, og derfor mener jeg, at den måde, vi skal løse Danmarks problemer på, er ved at støtte og styrke det danske erhvervsliv og ikke oparbejde flere bevidstløse beskæftigelsesprojekter, bl.a. i kommunerne.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg håber, jeg hørte forkert, da jeg hørte hr. Poul Nødgaard sige »dig« til fru Lilli Gyldenkilde.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal sige til ordføreren, at jeg ved jo godt, at det er sådan. Jeg ved godt, at partiet har det dér altmodiske syn på sagerne, det kommer ik-

[Lilli Gyldenkilde]

ke bag på mig. Men der var ingen tvivl om, hvad indholdet var af det, ordføreren fremsagde på sit partis vegne, og dér er vi i et modsætningsforhold. Det synes jeg er regulært, vi har delt os efter anskuelser i dette Folketing, og så får vi se, hvem der vinder.

Men vi er på udviklingens vej og ikke på tilbageslaget, og ingen skal være i tvivl om, at vi kommer videre i drøftelserne af, at det kommunale, det amtslige, det statslige og det private bliver nødt til at samarbejde betydelig mere og betydelig bedre end i dag, hvis ikke vi skal gå helt bag af dansen i Danmark. Her er jo ikke tale om, at man ikke kan se på lande, som vi normalt sammenligner os med, som vi normalt konkurrerer med; de har meget mere af den slags samarbejde mellem det offentlige og det private, end vi har i Danmark på grund af ideologiske spærringer, som betyder, at vi ikke kan lave fornuftige arbejdspladser.

Det er simpelt hen for galt. Vi vil vinde, det er der ingen tvivl om. Vores problem er, om vi kan bevare tålmodigheden så længe. Men det kan vi, det skal jeg love for.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg kan kun udtrykke det allerstørste håb om, at de tanker, der før blev givet udtryk for her fra talerstolen, ikke vinder gehør. Jeg tror bestemt ikke, det er befolkningens opfattelse, at det offentlige skal udvide sine aktiviteter mere. Der blev sammenlignet med andre lande. Er man her i salen klar over, at antallet af offentligt ansatte i Danmark f.eks. i forhold til et land som det tidligere Vesttyskland er omkring det firedobbelte?

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg synes, at diskussionen fjerner sig lidt vel meget fra frikommuneforslaget.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Diskussionen handler jo om, hvad kommuner og amter må, og hvad de ikke må, og det er det, der ligger i kommuneforsøgsordningen. Derfor vil jeg tillade mig at sige til hr. Poul Nødgaard, at det tror da . . . nej, det må jeg ikke sige i henhold til forretningsordenen, men der er da ikke noget underligt i, at vi i Danmark har

flere offentligt ansatte. Vi har alle kvinder på arbejdsmarkedet, stort set, i Danmark. Vi har en offentlig pasningsmulighed i Danmark, fordi vi nu kollektivt er blevet enige om i Danmark, at vi må sørge for, at børnene har det ordentligt, og at de bliver passet ordentligt, når mødrene og fædrene er på arbejde. Og det er såmænd det eneste punkt, hvor vi adskiller os markant fra andre.

Dér, hvor de ikke har de ordninger, har de naturligvis ikke så mange offentligt ansatte. Og trækker man det fra, når man regner ud, hvor mange offentligt ansatte vi har i forhold til andre, så ligger vi absolut ikke i den højeste ende af antal offentligt ansatte i forhold til de lande, vi ellers sammenligner os med. Det kan hr. Poul Nødgaard jo overbevise sig om, hvis han vil.

Svend Aage Jensen (CD):

Da den kommunalpolitiske ordfører for Centrum-Demokraterne ikke kan være til stede i dag, skal jeg fremføre følgende vedrørende dette lovforslag:

CD er meget positivt over for frikommuneforsøgene. Vi synes, det er meget vigtigt, at vi får afprøvet nye tanker og ideer; derfor har vi hele tiden været meget velvilligt indstillet over for frikommuneforsøgene. Det gælder også dette lovforslag.

Men der er et stort men: CD finder det urimeligt, at man vil påføre grundejerne yderligere renholdelse. Kommunerne har investeret i diverse store fejmaskiner m.v. betalt over skatterne. Skal renholdelse og glatførebekæmpelse udvides til at omfatte også vejbanen, så må kommunerne kompensere over skatten. Dette er et forsøg på at liste en yderligere byrde over på grundejerne, og det kan vi ikke tilslutte os.

Ellers er CD positivt indstillet til forslaget.

Ole Vig Jensen (RV):

Som det tidligere er omtalt, er der her tale om en genfremsættelse med enkelte tilføjelser, og Det Radikale Venstre kan, som vi gjorde det ved den sidste behandling, støtte lovforslaget.

Der er et par områder, miljøområdet og skattemrådet, hvor vi gerne i udvalget vil have uddybet nogle synspunkter, men det kan vi vende tilbage til. Vi er generelt af den opfattelse, at vi ikke i denne første fase skal tage stilling til, hvad der er rigtigt og forkert. Vi skal give kommunerne lejlighed til at gå disse nye veje, tilve-

[Ole Vig Jensen]

jebringe nogle erfaringer, som vi her i Folketinget kan bygge på, for da senere om ønskeligt og nødvendigt at ændre den pågældende lovgivning.

Det fremgår af lovforslaget, at der nu er ganske mange frikommuneforsøg i gang, og det tidspunkt nærmer sig vel, hvor vi på ny kan have behov for at få gjort status og få en drøftelse af erfaringerne frem til dette øjeblik.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for de generelt positive bemærkninger til lovforslaget. Som det jo rigtigt er sagt, er der i det væsentlige tale om en genfremsættelse. Det giver mig anledning til at nævne, at der i forhold til det tidligere fremsatte forslag her er tale om tre yderligere nye hjemler, og det er på skatteministerens, socialministerens og undervisnings- og forskningsministerens områder.

Hr. Erling Christensen spurgte til de to forsøgshjemler, der var ønsket i det forrige forslag, og som er fjernet. Hertil kan jeg sige, at det er rigtigt. Der er udgået to ønsker om hjemmel, og det er alene begrundet i, at der på disse to områder allerede er fremsat lovforslag eller nu bliver fremsat et lovforslag.

Det første forslag drejede sig om Bornholms forsøgsønske om at ændre det procentvise tilskud til lægemidler til et fast tilskud, beregnet på grundlag af de billigste lægemidler inden for hver hovedgruppe af lægemidler.

Det andet var et forsøgsønske fra Odense om, at der gives mulighed for at yde tabt arbejdsfortjeneste til forældrerepræsentanter i skolebestyrelser. Det er med i vores styrelseslovgivning.

Der var et par bemærkninger fra hr. Poul Nødgaard omkring § 20 og hjemmelen til iværksætterhuse og kommunal finansiering uden forudgående garanti for fuld udlejning. Her er tale om en uændret videreførelse af en hjemmel, der allerede eksisterer som frikommuneordning, vil jeg gøre opmærksom på, og om mange forsøgshjemler gælder, at der er ikke tale om, at regeringen har sagt, det er en god eller dårlig idé; der er tale om, at man afprøver det ønske, som kommunen måtte have som forsøgskommune. Det er en del af grundlaget for selve frikommuneordningen.

Hr. Erling Christensen var inde på et ønske fra Fredensborg-Humblebæk Kommune om

møntvaskeri, et forsøgsønske, der, så vidt jeg husker, ligger 1½-2 år tilbage i tiden, hvor man gav et afslag. Der skulle være et efter sigende meget stort behov, og så siger hr. Erling Christensen, at det er forkert, at kommunalbestyrelsen ikke kan starte et sådant projekt. Dertil vil jeg sige, at det beror på en misforståelse. Der er intet til hinder for, at kommunalbestyrelsen kan etablere et møntvaskeri og drive det; det skal bare være for kommunalbestyrelsens egen regning og egen pengepung, altså borgmester og kommunalbestyrelse er frit stillet med hensyn til som alle andre borgere i dette land at etablere et møntvaskeri og drive det; det er bare ikke for kommunens penge.

Jeg bliver spurgt, hvad der videre vil ske med frikommuneprojektet, altså evaluering, og det berørte hr. Ole Vig Jensen også. Det er nok på den tid, hvor vi skal begynde at overveje det videre forløb. Det var jeg selv inde på i forbindelse med det forrige frikommunelovforslag. Jeg kan nu give den orientering, at jeg den 31. oktober 1990, altså sidste år, besluttede at nedsætte en arbejdsgruppe om frikommuneprojektet. Den er nu nedsat, og her er der repræsentanter for frikommunerne, for friamtskommunerne, for Kommunernes Landsforening, for Amtsrådsforeningen, for Undervisningsministeriet, for Arbejdsministeriet, for Socialministeriet og for Indenrigsministeriet.

Arbejdsgruppens kommissorium lyder på, at den skal komme med forslag til procedure omkring evaluering og vurdering af forsøgsresultaterne med henblik på eventuelle ændringer af gældende lovgivning samt udarbejde forskellige modeller for mulige forsøgsordninger i kommuner og amtskommuner også efter den 1. januar 1994, hvor frikommuneprojektet afsluttes.

Jeg har endvidere nogle overvejelser om, hvorvidt man på delområder kunne fremme udvalgsarbejdet, f.eks. med en skitsering af mulighederne for 1994 og efterfølgende år, og efterfølgende diskutere evalueringsproblemerne. Det skulle gerne munde ud i en frikommunekonference her i efteråret i år, hvor vi med de berørte interessenter, altså frikommunerne, kunne drøfte de problemer og de ønsker, der måtte være.

Jeg vil gerne tilkendegive, at også jeg har et ønske om, at alle gode ideer, der kommer op i kommunerne, kan prøves, uanset om man er frikommune eller ej. Det betyder blot, at en så-

[Indenrigsministeren]

dan løsning – hvis den finder nåde for Folketingets øjne – ville indebære, at det så kun er én kommune, der vil kunne gennemføre det pågældende forsøg. Man vil altså ikke have den adgang, som gælder i dag for de 30 frikommuner, til automatisk at kunne tage de forsøg op, som er godkendt i én kommune. Hvis det var tilfældet, ville det jo ændre de generelle regler for lovgivning, altså flytte lovgivningens grænser.

Men jeg er afgjort tilhænger af, at nye forsøg og gode ideer altid bør kunne prøves i den kommune, der får ideen.

Erling Christensen (S):

Jeg takker for ministerens svar. Grunden til, at jeg går herop, er, at jeg gerne vil stille ministeren et spørgsmål. Spørgsmålet har været rejst også i frikommunerne.

Når udløbet af ordningen er udgangen af 1993, har ministeren så gjort sig nogen tanker om, hvornår slutdatoen for sidste forsøgsansøgninger skulle være af hensyn til denne tidsramme? Det kunne være interessant at få oplyst.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg mener, det er et helt relevant spørgsmål, hr. Erling Christensen stiller.

Den primære vurdering af muligheden for at afholde et forsøg påhviler stadig frikommunen; man ved godt, når man søger, at den nuværende deadline hedder udgangen af året 1993. Men det er præcis af den grund, jeg ønsker, at vi allerede i år skal kunne fortælle, hvordan man også efter 1993 kan gennemføre forsøg, således at vi undgår, at nogen føler, at de er klemte med en dato, der hedder udgangen af 1993, og så ligger resten ude i det uvise.

Derfor mener jeg, at vi i Folketinget bør drøfte, hvordan man allerede nu kan tilkendegive mulighederne efter 1993.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kom-

munaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 153:

Forslag til lov om medicinsk udstyr.

Af sundhedsministeren (Ester Larsen).

(Fremsat 22/2 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Martin Glerup (S):**

Formålet med dette lovforslag er at skabe grundlag for realisering af fælles EF-forskrifter om tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning om medicinsk udstyr. Der er ganske vist endnu ikke fremsat forslag til to af de direktiver, det drejer sig om.

Hvis man skal sige det på dansk, så drejer det sig vel om at skabe grundlag for, at medicinsk udstyr kan omsættes i hele EF-området på betryggende vis. I den forbindelse bemyndiges sundhedsministeren til at fastsætte sikkerhedskrav samt bestemmelser om kontroltilsyn og godkendelse inden for området, hvor omhu og præcision er alfa og omega, ja, hvor det nærmest er et spørgsmål om liv og død, at tingene er i orden.

Det forekommer i øvrigt mærkværdigt, at der ikke er fastsat sikkerhedskrav til medicinsk udstyr i Danmark, hvor vi har så mange andre bestemmelser; det er på høje tid, der tages fat på dette vigtige område. Det drejer sig både om behandlingsredskaber og en række hjælpemidler som kanyler, høreapparater, pacemakere, for at nævne en beskedent del af de artikler, som omfattes af lovforslaget. Lovgivningen skal bane vej for, at det medicinske udstyr kan forsynes med en fælleseuropæisk mærkning. Da det også drejer sig om højt specialiseret udstyr, er det et yderligere argument for at gøre markedet større og mere tilgængeligt.

Jeg har i den forbindelse et enkelt spørgsmål til ministeren: Omfatter forslaget også ambulanceudstyr, altså medicinsk udstyr i rullende materiel?